

Que tots ens trobem amb tots

written by Agustí Soler | 25 de febrer de 2024

“Desperta-vos, desperta-vos catalans adormits. No sepul-teu la vostra honra, vostres lleis i la llibertat de vostra pàtria estimada, en la negra obscuritat d’una perpètua esclavitud.”. Manuel Ferrer i Sitges (1713)

*“No captem el dret de viure,
dret que no es compra ni es ven,
poble que mereix ser lliure
si no l’hi donen s’ho pren”. Canonge Jaume Collell (1892)*

“Se’t prega, ciutadà, que et posis a caminar, que recorris les viles i comarques i, com un vent encès de llibertat que tot ho aixeca, desperta els adormits que trobis en el teu camí”. Lluís Maria Xirinacs (1976)

«Un dels defectes principals de l’independentisme és el seu victimisme històric». August Gil Matamala (2023)

Tres-cents deu anys separen les paraules punyents del conseller de Barcelona, Manuel Ferrer i Sitges, des d’una ciutat encerclada pels grans enemics del poble català, França i Espanya, del lacerant missatge de l’advocat i gran lluitador pels drets humans, August Gil Matamala.

Sembla que el temps no hagi passat. Tots dos missatges són una crida angoixada i acusadora al mateix temps dirigida a un

poble sotmès i ocupat a qui no li toca altre remei, si vol sobreviure, que arremangar-se, treure's la son de les orelles, aixecar el cap i passar a l'atac per tal d'assolir la plena llibertat, tot prenent l'exemple de tants pobles que, només aquests darrers cent anys, s'han tret del damunt el jou que els oprimia.

Cal tallar per sempre la «perpètua esclavitud» i el «victimisme històric» i és en aquest sentit que el canonge Jaume Collell, ja fa més de cent anys, ens anima a no estar plegats de mans: «poble que mereix ser lliure si no l'hi donen s'ho pren» i ja fa vora cinquanta anys, tot donant un exemple que cal elogiar, l'enyorat Lluís Maria Xirinacs, li diu al català del carrer: «se't prega ciutadà que et posis a caminar».

Ben certament el ciutadà català es va posar a caminar. L'extraordinària participació de gent vinguda d'arreu en la manifestació del 10 de juliol del 2010 fou el punt d'arrencada. Les xifres parlen per si mateixes: un milió cent mil persones (dades de la Guàrdia Urbana) s'ajuntaren al passeig de Gràcia de Barcelona i que sota el lema «Som una nació. Nosaltres decidim» van manifestar que ja n'hi havia prou de la burla de la sentència del Tribunal Constitucional que retallava l'Estatut.

La manifestació fou impulsada per Òmnium Cultural, aleshores sota la presidència de Muriel Casals. Uns anys abans, el 2004, Muriel Casals havia posat el dit a la nafra amb unes reflexions que no tenien pèrdua. Muriel, adreçant-se a tots els qui estaven en la lluita política, en un lloc o altre, els deia: «Renunciem als nostres petits interessos particulars, volem fer el pas junts. Requereix generositat, intel·ligència, sacrifici. No importa qui s'endurà l'èxit. L'èxit col·lectiu és la clau». La unitat d'acció que reclamava Muriel, exigia deixar ben lluny les lluites fratricides que un dia sí i un altre també enfrontaven als qui el seu motiu principal de lluita política precisament hauria de ser desempallegar-se per

sempre més de l'ocupació i de la colonització espanyola que durava tres-cents anys.

Però malauradament el dia a dia de les nostres forces polítiques s'ha convertit en un autèntic guirigall. I Catalunya no s'ho mereix. A la vora de tres milions de catalans participaren en el referèndum de l'1 d'octubre del 2017 que havia de donar un sí rotund a la proposta sobre la proclamació de la independència. Però tot el que vingué després feu que aquell moment històric se n'anés en orris. Tothom sap qui en foren els responsables d'aquella fallida dolorosa i qui actuà com hagués actuat el règim franquista unes dècades enrere. La salvatge actuació del govern espanyol encara cueja. Sempre recordarem aquell «A por ellos» que des de molts racons d'això que anomenen Espanya animava a les dites forces de l'ordre a actuar de manera inaudita i salvatge.

Als que han patit presó i exili s'hi sumen centenars, milers de perseguits per la mal anomenada justícia espanyola i les forces polítiques que en un moment anaren juntes, braç a braç, en aquell moment històric, es lliuraren a un enfrontament que també ha estat històric, però no pas contra aquells que fa més de tres-cents anys que ens tenen colonitzats, sinó entre si mateixes.

Hauríem de recordar el magnífic film *La vida de Bryan*, dels Monty Phyton, on un grupuscle llefardós de quatre conspiradors jueus membres del Front Popular de Judea asseguts a les escales de l'amfiteatre de Jerusalem assenyalen un altre jueu, membre del Front Judaic Popular, tot escridassant-lo i dient-li: dissident!, dissident! I mentrestant els soldats de l'exèrcit romà ocupant es mantenen tranquils i impassibles.

Hem arribat a un moment que aquests enfrontaments entre partits han de desaparèixer ja. El moment que viu Catalunya, amb un dels governs més ineptes que ha tingut d'ençà del restabliment d'això que en diuen democràcia, sap greu, però

porta a pensar que els qui tenen les més altes responsabilitats avantposen els seus interessos personals als del país. Recordem les paraules del cantautor i professor de la Universitat de les Illes Balears, Biel Majoral, quan ja l'any 2001 deia: «Solament hi ha interès a barallar-se per a conquerir sa cadira». I no anava equivocat. Al cap de més de vint anys anem igual o pitjor.

Mai més podem acceptar el succeït l'endemà d'aquell 1r d'octubre del 2017. Que cadascú accepti les seves responsabilitats i doni pas als que han de liderar un futur de llibertat que ha de ser el definitiu. Mai més podem acceptar que torni allò que sense pèls a la llengua denunciava el professor de la Universitat de Stanford, Joan Ramon Rasina: «La por de les conseqüències del Primer d'Octubre explica el ridícul del desenllaç. En l'hora decisiva es comprovà que els polítics no estaven preparats per a sostenir la república que acabaven de proclamar. Incapaços de vetllar per la dignitat pròpia en l'espectacle continuat de picabaralles abjectes, com podien defensar la dignitat col·lectiva?».

Renunciem, doncs, als nostres petits interessos particulars. Ajuntem tota la força de què som capaços, que és molt més de la que els nostres «amics» borbons poden imaginar, i treballem units, agermanats, sense desmai.

Que tots ens trobem amb tots.